

Nepoštenosti je takój kazen za petami.

Matijček, denes popólužne pridem k tebi na pašo. Oče me silijo, da bi otavo grabil; ali jaz raje ubégnem.“ Takó reče osemletni Janezek domačemu pastirju odklepajočemu živino.

„Le pridi,“ reče pastir, „kurila bova in korun (krompir) pekla.“

„Prav praviš; jaz prinesem vina iz domače kleti, da bova tudi pila, veselila se in vriskala,“ dé nato Janezek.

Pastir odklene goveda in je s šibo v roci žene po gonjah na pašo; Janezek pa zletí v čumnato. Tam vzame izza stare podobe ključ od kléti. Videl je očeta devati ključ tjà in zatorej je znal zanj. V omari, prav v kotu veže, dobi steklenico. Potem tihomo capljá do kleti. Predno potisne ključ v ključanico, ozrè se oprezno, če ga kdo vidi. Nato polagoma odprè duri, da preveč ne zaškripljejo. Ko je v kleti, priprè zopet vrata za seboj. Precej je temno notri, le skozi dvoje zamreženih okenc prodira svitloba. Oprezno postavi steklenico k sodu ter zasúče pipo. Kar nekaj zašumi zunaj po butaricah. Maček je bil, ki je poprej zvit dremal na skládovnici, a zdaj se je napravil iskat si kosila. Janezek se prestraši in nerodno pipo zaobrne. Pipa se izdere in vino v curku udari iz soda. Janezku od strahú kar sapa zastane. Vendar ne pride ob um. Z roko pritisne na luknjo in tišči z vso silo. Dve uri je tiščal najmenj; roka mu je omagovala in z levice je kolikor mogoče pomagal desnici. In vedno mu prihaja na misel: „Kaj, če pridejo oče!“ — Zdaj pridejo oče res mino. Ugledavši vrata priprta, polukajo v klet. Začudé se na prvo, ko vidijo, kako je vsa stvar; zeló se razjezé, Janezka spodé in pipo v sod zabijejo.

Oče niso Janezka še posebej kaznovali. In čimu? Vsaj ga je ta nesreča vsega pretresla, da se je čisto poboljšal. Še tisti popólužne je ves skesan pridno grabil otavo iz sence.

Jos. Gradščan.

Velika lipa.

Pred lepo kmečko hišo je stala mogočna, košata lipa. Poleti je lepo cvetela, ptički so gnezдили v njenih vejah, na tisoče čebelic je letalo od cveta do cveta nabirajoč si sladkega medú in otroci so se veselo igrali v njenej senci.

Necega dne reče Markec, posestnikov sin: „Oče, kdo je to lipo tu sém zasadil? To je moral biti dober in pameten človek!“ Oče mu odgovoré: „Pravo imaš, dragi Markec, a óni človek je užé davno umrl, kajti ta lipa je užé preko sto let stara. A dobri mož ní samo te lipe zasadil, nego tudi mnogo ovočnih dreves, ki je vidiš v našem vrtu. Iz tega tedaj lahko spoznaš, da drevesa ne delajo veselja samo ónim, ki so je zasadili, temveč tudi njihovem potomcem v poznejših časih. Kdor drevesa sadi, ta stori mnogo dobrega; a kdor drevesa kvari, ta greši.“